

“De Wekker”, juli 1949, 3^e jaargang, nummer 5.

Ontvangen van Rob Lampen, Rotterdam.

3e Jaargang - Juli 1949 - No. 5

WERKPLAATS
EN
KANTOORWETENSCHAP
EN
KUNST

“DE WEKKER”

MAANDBLAD VAN DE VERENIGING VAN R.D.M.- EN N.W.-PERSONEEL
“WEK”

Adres voor mededelingen aan de Redactie: F. MULDER, Courzandseweg 35, Rotterdam-W.

Koninklijke belangstelling
voor ons grote dok

Hoewel slechts enkele dagen vóór Donderdag 23 Juni jl. officieel bekend werd, dat Z.K.H. Prins Bernhard een bezoek aan de R.D.M. zou brengen, was reeds lang te voren merkbaar, dat er iets bijzonders in de lucht hing, doordat de bekende, in ons bedrijf heersende orde en netheid nog eens een flinke beurt kreeg, voorzover dat nog nodig was.

Vooraf was er in de Heyschehaven, rondom het grote dok, het een en ander te doen. De dokput was reeds lang op diepte gebaggerd; zelfs had eind Januari jl. ter beproe-

ving van het dokken met dit grote dok, de gehele dokinstallatie als het ware reeds „proefgedraaid”, waarin daartoe de „Willem Ruys” opgenomen werd (zie ons nummer van Februari jl.).

Nu echter werd het „echt”: de twee zware, stalen, met beton gevulde, ca. 35 m lange ducdalven, die het dok met een groot schip er in, ondanks een sterke noordwester, op de plaats moeten houden, waren nu gereed en werden door middel van een bijzondere constructie zodanig scharnierend

aan het dok bevestigd, dat dit alle bewegingen kan maken, uitgezonderd die van wegdrijven.

Deze wijze van „dokverankering” is nieuw en wijkt geheel af van de tot nu toe gebruikelijke waarbij de dokken door middel van zware ankers en kettingen, tussen een aantal ducdalven, op de plaats gehouden worden, met het nadeel, dat daarbij het dok over een aanzienlijke afstand heen en weer ligt te „rijden”. Dit laatste veroorzaakte een lastige en kwetsbare verbinding van de loopbruggen, kabels, leidingen, enz. met de vaste wal.

Ook de uitrusting van ons nieuwe dok is aanzienlijk verbeterd, doordat de kraanbanen verlengd en verbreed zijn en daarop twee nieuwe 15 tons derrick kranen geplaatst werden. Het uiterlijk aanzien werd evenmin vergeten en een kwastje verf (hoeveel kg?) zorgde er voor dat het dok ons bekende uniform aantrok. Tenslotte werd er ook de naam op geschilderd, doch eigenlijk mochten we die toen nog niet weten, want deze werd met een reep zeildoek bedekt, die weg zou vallen zodra de mast van de „Dockyard”, die de „Karel Doorman” in het dok zou slepen, een dwars over het dok gespannen lijn zou breken, waardoor als het ware een laatste beletsel tot invaart werd weggenomen. Zoals wij dat gewend zijn, was alles op tijd klaar voor het hoge bezoek.

Om 10 uur, Donderdagmorgen, arriveerde Z.K.H. met gevolg per auto aan het hoofdkantoor, alwaar Hij werd ontvangen door onze heren directeuren en commissarissen, alsmede door de burgemeester Mr P. J. Oud en de voorzitter van de Kamer van Koophandel, Mr K. P. v. d. Mandele.

Het gevolg van de Prins bestond uit de chef van het Militaire huis van H.M. de Koningin, vice-admiraal N. A. Rost van Tonningen en de adjudant van Z.K.H., luitenant ter zee 1e klasse F. Steinmetz.

Onze directeur, de heer Endert, begroette de Prins en gaf in het directiekantoor als inleiding van dit bezoek, een overzicht van de groei en de bloei van ons bedrijf.

Allereerst begaf het gehele gezelschap zich per terrein-

auto naar de Smederij, waar onder de grote smeedpers juist een 47 ton zware ingot uitgesmeed werd. Dit immer fantastische werk trok zeer de aandacht van Z.K.H. en zijn gevolg. Wandelend langs de kanontorens voor de „De Ruyter”, bereikte men de terreinauto weer, waarmede naar onze machinefabriek gereden werd.

Ook hier toonde de Prins zijn grote belangstelling, niet alleen voor onze zo mooi ingerichte werkplaatsen, doch ook in het bijzonder voor het werk wat daar onderhanden was, speciaal de 7 slagskrukas, met een gewicht van ca. 50 ton, trok zijn aandacht, hetgeen bleek uit de vragen door hem dienaangaande gesteld.

Vervolgens werd, wederom per terreinauto, langs de hellingen met de zich daarop in bouw bevindende schepen, o.a. kruiser „De Ruyter”, naar de doksteiger langs de Heyschehaven gereden.

Hier lag de machtige „Karel Doorman”, ons vliegdek-schip, in bedwang gehouden door onze „Dockyards”, gereed om in ons grote dok opgenomen te worden. Dit op één na langste Nederlandse schip, met een waterverplaatsing, dus gewicht, van ca. 18.000 ton en een lengte van 211 mtr., zou nu als eersteling, officieel het dok in gebruik stellen. Op het afgesproken teken begon de voorste „Dockyard” aan het logge gevaarte te trekken en zodra de mast van deze sleepboot de hiervoor reeds genoemde lijn brak, viel de 90 m lange reep zeildoek, voor de naam op de flank van het dok, naar beneden en werd deze, nl. „Prins Bernharddok”, zichtbaar. Door deze officiële plechtigheid werd dus ons dok „gedoopt”, hetgeen door Z.K.H. en de vele belangstellenden met bewondering werd gadeslagen.

De Prins begaf zich nog, nadat de commanderende officieren van de „Karel Doorman” aan hem waren voorge-steld, enige tijd aan boord van het dok om het invaren van onze eerste klant beter te kunnen waarnemen en zich over dit soort werk te laten inlichten.

Tenslotte begaf men zich wederom per terreinauto naar de

directiekamer, alwaar Z.K.H. zich nog enige tijd met onze directeuren en hun gasten onderhield. Alvorens echter te vertrekken had er nog een voor ons belangrijke gebeurtenis plaats. Onze heer J. H. van den Berg, hoofd van onze reparatie-afdeling, moest nl. naar voren komen om van de Prins de mededeling aan te horen dat hij was onderscheiden met een benoeming tot officier in de orde van Oranje-Nassau, wegens 44 jaar trouwe dienst. Z.K.H. spelde hem daarna zelf de versierselen van deze orde op de borst, onder applaus van de aanwezigen.

Om 11.30 uur verliet de Prins met zijn gevolg per auto het directiegebouw, uitgeleide gedaan door dezelfde heren die hem ontvangen hadden en toegejuicht door de inmiddels te hoop gelopen Tuindorpbewoners.

Uit ons nummer van September 1948 blijkt dat dit bezoek van Prins Bernhard niet het eerste Vorstelijk bezoek aan ons bedrijf is, het is een voortzetting van een heugelijke en goede traditie, die niet iedereen te beurt valt en daarom gerust als een onderscheiding van ons bedrijf en daarmee van ons allen, gezien mag worden.

Laten wij hopen, dat wij nog vele malen getuige mogen zijn van dergelijke bezoeken, die uitdrukken dat ons bedrijf, zowel in materieel als in sociaal opzicht, een voorname plaats in ons vaderland inneemt en hopelijk zal blijven innemen.

J. W.

HET ROER OM

V

Rubriek voor allen, die geloven dat het moet en beter kan.

Er werd van veel zijden gevraagd om een hartig woordje te schrijven over een kwaal, die zo oud is als de wereld en zeker zo oud als de fabriek en de werkplaats, en ook zo oud als de soos en de stamtafel: het vuilbekken.

Deze kwaal, of neen, laten we rond en eerlijk spreken, deze vergiftiging is een typisch mannelijk verschijnsel.

Het is helaas niet uitsluitend aan mannen eigen, helaas niet ieder, die iets weet van fabrieks- en ateliermeisjes, weet ook dat daar de gesprekken niet vrij zijn van dit minderwaardige, volkomen onvrouwelijke modderdrab. Maar dat deze hyperbanale, ordinaire en geestloze droesem voornamelijk in de „gesprekken“ van mannen onder elkaar wordt aangetroffen, daarover kunnen we het wel eens worden, geloof ik.

Is het dan zo vreselijk ernstig, dat een praatje eens stevig gekruid en zgn. pittig is? Is het geen teken van flinkheid en ronde levensaanvaarding, als er af en toe eens een stevige schuine uitdrukking of mop doorheen gegooid wordt?

Wat is eigenlijk het verkeerde van de vuilpraterij?

Nu, dat is gauw gezegd.

Het geregeld spreken over de intieme zaken van het menselijk liefdeleven, het grinnkend en grijnzend plezier over de levensgeheimen van man en vrouw, het te pas en te onpas toespelingen maken op de wonderen van geboorte en ontklemt, dit alles verraadt een hoge mate van onmacht én van onbegrip én van totaal gemis aan stijl.

Onmacht? Ja, mannen die alleen maar lachen kunnen als er over deze dingen op een smerige wijze gevuilbekt wordt, verraden hierdoor onherroepelijk, dat zij nog steeds niet tegen deze menselijke levenssfeer zijn opgewassen, zij grinniken eenvoudigweg hierom, omdat zij nog nooit met de eigenschappen van het intieme menselijk leven zijn klaargekomen; zij zijn nog altijd de mindere gebleven van hun levensfuncties, zij kunnen er niet tegen op, en daarom gaan zij er maar over praten en lachen, om hun onmacht te verbergen. Het zijn eigenlijk grote kinderen, die er geen raad mee weten. Een kind kan ook lachen om dingen, die het nog niet verwerken kan, uit pure onmacht. Mensen, die werkelijk gelukkig gehuwd zijn en in rijpe volwassenheid de diepte hebben geproefd van alles wat God legde in de hoogste menselijke liefde, zijn niet gauw geneigd op een minderwaardige wijze te spreken over deze dingen, waar-

van ze de grootheid én de onzegbaarheid zo duidelijk ervaren hebben. Mensen, die alleen maar de buitenste buitenkant in een oppervlakkig ogenblik „genoten“ hebben, zullen uit onmacht tegenover de diepte van liefde en leven en uit jaloersheid deze dingen naar beneden halen om zo tenminste de schijn te wekken, dat ze er boven staan. Minderwaardig bedrog én verschrikkelijk dom, echt dom. En zo komen we bij punt twee: onbegrip.

Het spreken en grijnzen over de menselijke levensgeheimen is niet dáárom „vuil“, omdat deze geheimen van lichaam en ziel zelf minder verheven, laat staan laag of smerig zouden zijn. Juist omdat het hier zulke kostbare verborgenheden van de mens betreft, die zo rijk zijn aan menselijk geluk en goedheid, dáárom is het zo verbazingwekkend dom en akelig minderwaardig, dat deze rijkdommen..... op straat gesmeten worden. Juwelen worden opgeborgen achter ijzeren tralies, een diepbaar erfstuk met alle zorg omgeven en niet te grabbel gegooid en dan gaat de mens wel zijn meest eigene en levendste kostbaarheden, erfstukken van zijn adel en geest gewoonweg in de modder wentelen, waar ze niet tegen kunnen en droevig verloren gaan. Bovendien komt erbij, dat zeer veel mannen schijnen te vergeten, dat een vrouw en een meisje nog steeds mensen zijn, mensen, geen speelpoppen en zeker niet étalagepoppen of voorwerpen van lust. Dit is eigenlijk grof, zéér grof egoïsme. Van een vrouw houden is nog steeds niet hetzelfde als: eigen plezier etc. zoeken ten koste van het geluk, de naam, de eer, de persoonlijkheid van een ander. Liefde bestaat nog steeds uit geven, en niet uit nemen alléén.

Dit alles heet ook gebrek aan stijl.

Gebrek aan smaak, aan beschaving, aan adel van geest, aan cultuur, gebrek in één woord aan menselijke waardigheid. Het is in ieder geval véél, véél mannelijker en menselijker als je op die praatjes en grappen niet ingaat, en vervolgens door een blik of raak woord laat merken, dat je er niet van gediend bent en wenst op te komen voor de onaantastbare grootheid, die de mens in alles wat hij heeft is geschonken. Vuilbekken is verbazend gemakkelijk; daar hoef je niets voor te leren, maar veel af te leren, en dat gaat vanzelf. Het is veel moeilijker, dapperder, menselijker, als men ook hierin tegen de modderstroom durft op te roeien en het roer omgoot. Het roer om naar het open, frisse en gezonde water van levenseerbied en respect voor de allerinnigste menselijke liefde. Ik sluit met het volgend versje van Willem de Merode:

Dapper zijn zij, die dagelijks gevloek
En lastering bij hun arbeid moeten horen,
Scherts over vrouwen, en nog ongeboren
Kinderen, en grappen uit courant en boek.

En dán, door opslag van hun oog en zwijgen
En het afwerende van hun gebaar
Hun makkers laten blozen tot hun haar,
En zo het recht van 't strenge woord verkrijgen.

Fabriek, kantoor, het sportterrein, de straat
Zijn 't slagveld, waar de zware buien waaien,
En wie dáár moedig durft het vaandel zwaaien
En verdedigen, is een goed frontsoldaat.

Mannen van de R.D.M., dit front ligt ook op onze werf en in het treintje én op de veerboot.

Wie durft? Wie durft mens te zijn en mán te wezen? Wie durft niet te lachen, maar zonder gefemel of prekerij te laten merken, dat hij gelooft in de hoogheid van het leven en de grootheid van de liefde? Wie helpt hierin de jongeren, die het van ons moeten leren?

Vooruit, een flinke stevige ruk en het roer gaat óm.

HET MOTORSCHIP „BACCHUS” GEREED

In ons Maartnummer van dit jaar gaven wij reeds een verslag met foto van de tewaterlating op 26 Febr. jl. van dit merkwaardige schip. Ook werden daarbij de bijzonderheden en afmetingen ervan vermeld, hetgeen we dus niet behoeven te herhalen.

Donderdag 14 dezer om 10.30 uur voer het schip van onze werf tot het houden van een technische- en officiële proeftocht. Dit is ca. 4½ maand na de tewaterlating. Een abnormaal lange tijd zult ge zeggen, doch als men bedenkt, dat gedurende ca. 1½ maand door een behandeling met speciale verf van de inwendige stalen wanden van de wijntanks, hetgeen zeer zorgvuldig moest geschieden ter voorkoming van schade aan de hiervoor zo gevoelige wijnlading, door ons niet aan boord gewerkt kon worden, dan valt de tijd nogal mee.

Degenen, die opmerkten dat het schip onder Franse vlag (achterop) onze werf verliet, terwijl het schip nog niet door de eigenaars, in deze de Franse regering, was overgenomen, diene ter opheldering het volgende:

Aan boord was reeds een Franse bemanning aanwezig en aangezien de Nederlandse wet bepaalt, dat aan boord van een schip, onder Nederlandse vlag varende, een Nederlander kapitein, in het bezit van Nederlandse bevoegdheid, en officieren, eveneens in het bezit daarvan, moeten zijn, kon het schip niet onder Nederlandse vlag varen en is het onder Franse vlag gebracht.

Dit was evenwel geen beletsel, dat het schip met onze blauw wit blauwe vlag in de mast ter proeftocht toog.

Voor het varen langs de z.g. „gemeten mijl”, ter bepa-

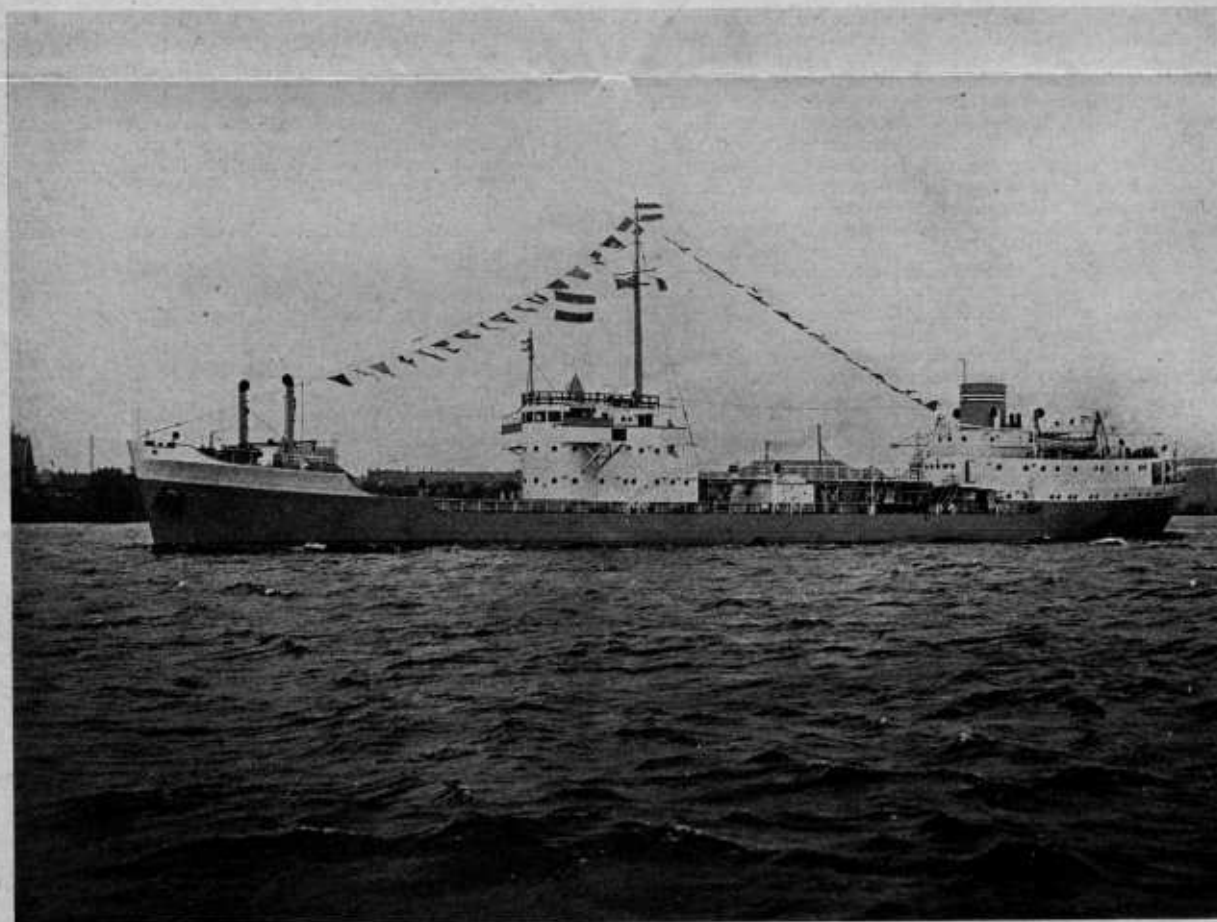
ling van de snelheid van het schip, was het nodig, dat het schip voor deze tocht naar Vlissingen vertrok, alwaar op de kust van Walcheren, even beoosten Vlissingen, de nodige bakens aanwezig zijn, waarop de mijl gevaren kon worden. Dit geschiedde Vrijdag 15 dezer, waarbij uitkwam, dat de snelheid ruimschoots aan de daarvoor in het contract gestelde eisen voldeed.

Ook de anker-, stuur en manoeuvreerproeven, alsmede de volle kracht proef gedurende zes achtereenvolgende uren, (dit laatste geschiedde op de thuisvaart Zaterdag 16 dezer) werden met goed gevolg afgelegd.

Zodoende was het mogelijk, aan het eind van deze proef, dat de R.D.M. bij monde van onze Dir. Ir. K. van der Pols, het schip aan de Franse regering, vertegenwoordigd door de heer Loranchet, kon overdragen. De heer Loranchet aanvaardde gaarne deze mooie aanwinst voor zijn vloot onder het uitspreken van zeer waarderende woorden voor de R.D.M. en Wilton-Fijenoord (fabrikanten van de hoofdmotor).

Gedurende deze plechtigheid werd onze vlag gestreken en ging de rederijvlag aan de mast omhoog, waarbij men elkaar gelukwenste. Ook wij voegen hierbij gaarne de onze en wensen de „Bacchus”, onder commando van de pittige kapitein Jean Saliou en de bemanning, goede en behouden vaart. We zijn ervan overtuigd, dat deze gezagvoerder het spreekwoord „die wijn vaart, die wijn drinkt” zeer voorzichtig zal hanteren, ondanks het feit dat zijn schip de naam „Bacchus” draagt.

J. W.

Door deze rubriek „In de voorste linie“, waarvoor wij trouw iedere maand een gedeelte van ons blad willen reserveren, hebben wij al met vele militairen in de Oost contact gekregen.

De brieven, die wij in het begin van jullie mochten ontvangen, waren allemaal opgewekt, want deze gelegenheid om met elkaar door middel van de brieven de gebeurtenissen in Indonesië en op onze werf te verhalen, vond ook bij jullie instemming.

Maar jammer genoeg, schijnt deze animo een beetje te verflauwen, tenminste, het gaat er op lijken, want de laatste maanden is er lang zo veel post niet meer voor ons en het is toch de bedoeling, jongens, dat we dit contact aanhouden? Het zou niet leuk wezen als het maar bij een enkele brief zou blijven, een enkele trouwe „klant“, want het is om jullie allemaal te doen. Voor iedere militair, of hij lid van W.E.K. is of niet, is er gelegenheid om in onze „Wekker“ te schrijven, en hoewel de één het beter zal kunnen dan de ander, is dit toch geen reden om achter te blijven.

Zullen we eens wat afspreken? Vanaf deze maand gaan we weer met frisse moed beginnen om onze rubriek te maken tot een gezellig hoekje van ons blad, voor jullie en voor ons. Neem nu eens de moeite, om, als het kan, iedere maand een lettertje te pennen, al is het maar een enkele mededeling en je zult zien, dat het gezellig is.

Als iedereen meeloopt, hebben we een optocht, niet? Als iedereen schrijft, hebben wij een blijvend contact en is er een vriendschapsband. Afsproken?

Laat zien, wat je kan, schrijf veel en blijf doorgaan.

Tot de volgende keer. Een stevige handdruk.

Nu zullen wij nog de brieven beantwoorden van één van onze trouwe pen vrienden:

Sld. 1e kl. G. Baai — Legernr. 26.01.24.013.

Beste Geer, We danken je weer hartelijk voor de beide brieven die wij hebben ontvangen. Je uitgebreid relaas over de verrichtingen van de Veldartillerie hebben we met interesse gelezen en het is dan ook zeker waar, dat jullie al heel wat hebben afgesjouwd. Nu je na al die omzwervingen weer in Solo bent aangekomen hopen we ook daarvandaan nog menige brief van je te mogen ontvangen. Je nieuwe adres hebben we genoteerd. Hou je taai, Geer, tot schrijfs. Een persoonlijke groet van je vriend.

B. B.

EEN 25-JARIG JUBILEUM

5 Juli jl. was het 25 jaar geleden, dat de heer H. J. van Rietschoten, thans constructeur groepsleider aan de afd. tekenkamer Werktuigbouw, in dienst trad bij de Rotterdamse Droogdok Mij.

Des morgens half tien werd de jubilaris met een hartelijk applaus door chefs en collega's op de tekenkamer ontvangen.

Ir. van Reenen richtte enige woorden tot de jubilaris, om vervolgens een brief voor te lezen van de chef tekenkamer, de heer Siegers, die wegens ziekte verhinderd was aanwezig te zijn. In deze brief werden de verdiensten van de heer Van Rietschoten naar voren gebracht.

Daarna werd door één der collega's het op de tekenkamer W. gebruikelijke en door collega's vervaardigde boekje met gedichten en illustraties betreffende de 25-jarige loopbaan van de jubilaris voorgelezen en overhandigd.

Hierna ontving de jubilaris namens chefs, collega's en verdere medewerkers een prachtige tourfiets. De echtgenote werd door het aanbieden van een vaas met bloemen ook niet vergeten.

De heer Van Rietschoten dankte chefs en alle collega's voor de prettige samenwerking in de afgelopen 25 jaar ondervonden en tevens voor het ontvangen rijwiel, dat een volkomen verrassing voor hem was.

Tenslotte was er gelegenheid de jubilaris even de hand te drukken.

J. H.

VERENIGINGSMEDEDELINGEN

Secr.: M. P. v. d. Borden, Groen van Prinstererstraat 51 b, Rotterdam-N.

Wij hebben het genoeg reeds nu de W.E.K.-avonden voor het a.s. winterseizoen aan onze leden bekend te maken.

Hoewel de belangstelling voor onze contactavonden steeds bijzonder groot is geweest en in het algemeen de gebrachte programma's door onze leden op prijs werden gesteld, menen wij toch aan de wens van velen te voldoen door het inlassen van enkele programma's, welke niet alleen zeer aantrekkelijk zijn, doch tevens op een hoog peil staan.

Zaterdag 1 October — Courzand.

Opera-Concert. Rotterdams Mannenkoor „Zanglust“ met medewerking van het dameskoor „Zanglust“, Solisten en Pierre Palla.

Zaterdag 22 October — R.K. Volksbond, Schiedam.

Zaterdag 29 October — Courzand.

Zaterdag 5 Nov. — Courzand.

Schetsen: Wm. van Cappellen - Kommer Kleyn - Eva Janssen - Louis Holst.

Opera-fragmenten: Marisa Mari.
Muzikale medewerking: Ensemble Johnny Crawford.

Zaterdag 3 December — Courzand.

Zaterdag 10 December — R.K. Volksbond, Schiedam.

„Het hoedje van Marius“, Toneelgroep W.E.K.

Zaterdagmiddag 3 December — Courzand.

Maandagmiddag 5 December — R.K. Volksbond, Schiedam.

St. Nicolaasfeest voor kinderen.

Zaterdagmiddag 17 December — Courzand.

Programma voor ouden van dagen.
Toneelgroep W.E.K. en Amusementsorkest.

2e Kerstdag 26 December — Rott. Schouwborg.

Kunstochtend - Peer Gynt.

Wm. van Cappellen, Orkest en ballet.

Zaterdag 21 Januari — R.K. Volksbond, Schiedam.

Zaterdag 28 Januari — Courzand.

Zaterdag 4 Febr. — Courzand.

Revue - Toneelgroep W.E.K. en Amusementsorkest.

Woensdag 22 Februari — Rott. Schouwborg.

„Residentie-Operette”.

Een nog nader bekend te maken Operette.

Zaterdag 8 April — R.K. Volksbond, Schiedam.

Zaterdag 15 April — Courzand.

Zaterdag 22 April — Courzand.

Zaterdag 29 April — Courzand.

Jaarfeest - Revue: „Dat zal je gebeuren”.

Revuegezelschap Jan Brouwer.

Bovendien zullen op nader te bepalen data lezing- en filmavonden worden gegeven.

KLAVERJASSEN

KLAVERJASCLUB

„W.E.K.”

Bondswedstrijd W.E.K. 3—V.B., d.d. 13 Juni 1949.

Ons derde besloot de competitie op uitstekende wijze met een kampioenwaardige zege op de Ver. Brandstoffen. De winst bedroeg maar even 4345 punten! De koppels Zijlmans/Oudejans en Roos/v. Schayk maakten een beste beurt met resp. 2450 en 1748 winstpunten. W.E.K. behaalde 19793, V.B. 15448 punten.

Tweekamp H.P.V. (de Hoop)—W.E.K., d.d. 16 Juni.

De eerste ronde van deze tweekamp eindigde in een nederlaag voor W.E.K., waarschijnlijk een gevolg van de hoogspanning. Of stegen de prima consumpties onze dames en heren naar het hoofd? Een feit is, dat er braaf met verlies gewerkt werd. De Hoop behaalde over 15 koppels een totaal van 56841, W.E.K. 54603, een verschil dus van 2238 punten. „Lichtpunten” aan onze zijde waren Mevr. Versluis/Ketting en Jansen/Berkelaar met resp. 1586 en 1348 winstpunten.

Vriendschappelijke wedstrijd „Nieuwe Waterweg”—W.E.K. d.d. 20 Juni.

Met 10 koppels trokken we deze avond naar de cantine N.W. om voor de op te richten klaverjasclub N.W. als sparring-partner te dienen. Dit was tenminste de bedoeling, maar het kwam anders uit. Geen wonder trouwens, want welke kampioen laat zich als speelbal gebruiken? De N.W.-ers weerden zich dapper, maar het moet ons van het hart, dat de heer Bommelje nu niet bepaald „zachte eitjes” meegebracht had. Toch wisten de gastheren aan drie tafels winst te boeken. De routine van W.E.K. gaf de doorslag en er werd dan ook door haar gewonnen met een verschil van 7792 punten. N.W. behaalde 32198, W.E.K. 39990 punten.

Vriendschappelijke wedstrijd „De Mussen”—W.E.K., d.d. 23 Juni.

De eerste wedstrijd van deze tweekamp eindigde in een krappe zege voor W.E.K. Over de 9 tafels bedroeg onze netto-winst slechts 1025 punten, een gevolg van enkele zware verliespartijen. W.E.K. noteerde 33942, De Mussen

32917 punten. De meeste winst boekten de koppels A. Kouwenhoven/C. Kouwenhoven en Mevr. Versluis/Basten, met resp. 1402 en 1274 punten.

Returnmatch W.E.K.—„Nieuwe Waterweg”, d.d. 27 Juni.

Wraak is zoet zullen de N.W.-klaverjassers gedacht hebben toen ze deze avond met een winst van 2566 punten weer huiswaarts trokken. W.E.K. bleek echter een wat „soepeler” ploeg te hebben opgesteld, hetgeen niet wil zeggen, dat men de punten cadeau gaf. De enige N.W.-dame, die de euvele moed had de lange reis naar de Heyplaat mede te maken, werd verrast met een aardige fruitschaal.

Vriendschappelijke wedstrijd W.E.K.—D.V.K., d.d. 30 Juni.

Door W.E.K. gewonnen met miniem verschil: 222 punten. Over 8 tafels behaalde W.E.K. 29267, D.V.K. 29045 punten.

Tweekamp W.E.K.—H.P.V. (De Hoop), d.d. 30 Juni.

Deze avond werd duchtig revanche genomen voor de in de 1e ronde geleden nederlaag. Bedroeg ons verlies 2238 punten, thans boekte W.E.K. een winst van 3726 punten, per saldo 1488 winstpunten. Topscorers van de 18 deelnemende koppels waren Bijl/Basten met 1454, van Wijk/Buitendijk 1118 en v. Hulst/v. d. End met 1012 punten.

Promotiewedstrijd Ere-afd. W.E.K. 1—Unitas, d.d. 4 Juli.

De eerste wedstrijd werd door W.E.K. gewonnen met een verschil van 1834 punten. Na een uitstekende eerste ronde, waarin alle partijen werden gewonnen, volgde een slechte tweede helft, zodat ons totaal wat tegenviel. W.E.K. 18348, Unitas 16514 punten. Als huldeblijk werden door W.E.K. voor de twee beste prestaties van Unitas, die in haar afdeling eveneens kampioen geworden is, voor „moeder-de-vrouw” twee dozen bonbons beschikbaar gesteld, een geste, die door de classificeerders op hoge prijs gesteld werd. Na de eerste ronde staat W.E.K. niet ongunstig, hetgeen blijkt uit de stand:

	gesp.	gew.	verl.	
Maas	1	1	0	19863
W.E.K.	1	1	0	18348
Unitas	1	0	1	16514
Insulinde	1	0	1	15913

Vriendschappelijke wedstrijd W.E.K.—„Nieuwe Waterweg” d.d. 5 Juli.

Hieraan werd door 7 koppels deelgenomen en er is blijkbaar om elke punt gestreden. Het verschil bedroeg zegge en schrijve 251 punten in het voordeel van W.E.K. Uitslag: N.W. 26416, W.E.K. 26667 punten.

2e ronde tweekamp W.E.K.—D.B.O., d.d. 6 Juli.

De tweede ontmoeting werd eveneens door W.E.K. gewonnen, thans met een verschil van 2366, zodat de totale winst 8296 punten bedroeg. Voor de meeste winstpunten zorgden v. Gelder/Roeland nl. 1772, terwijl aan de creditzijde het echtpaar van Esch met een verlies van 1680 punten de balans afsloot.

2e ronde tweekamp W.E.K.—„De Mussen”, d.d. 7 Juli.

Ook deze ontmoeting is zeer geanimeerd en spannend verlopen. De Mussen boden heftige tegenstand en waren blijkbaar met grote plannen naar Heyplaat gekomen. Na een gelijk opgaande strijd besliste W.E.K.’s fameuze eind-sprint. De winst van deze avond bedroeg 1700 punten, zodat W.E.K. totaal 2725 winst boekte. Hooimeyer/Scheurwater noteerden 1654 en Tilburg/Tilburg 1283 winst, terwijl Kleinman/t Hart met 1725 verliespunten in de put zaten.

A. J. K.

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons het bericht, dat W.E.K. I, door haar overwinning op de Steenfabriek „Maas”, is gepromoveerd naar de ere-afdeling.

KERSENTOCHT REISCLUB

De kersentocht van 2 Juli is werkelijk een succes geworden. Het was ten eerste prachtig weer en ten tweede waren de autobussen van prima materiaal, terwijl de chauffeurs goede vakmensen waren.

We vertrokken om 2 uur van de Rochussenstraat; de tocht ging over Gorinchem naar Waardenburg, waar wij in de gelegenheid werden gesteld kersen te eten, die gratis door het bestuur werden aangeboden, hetgeen door ons zeer op prijs werd gesteld. Na ongeveer een uur daar verbleef te hebben, werd de tocht voortgezet in de richting Utrecht. In de buurt van Vianen werd ons door het bestuur een consumptie aangeboden, maar omdat er daar te weinig glazen waren, moesten wij verder rijden naar het restaurant „De Hommel”, waar wij een half uur genoeglijk hebben doorgebracht. Vervolgens ging de tocht naar de „Kleine Betuwe”, richting Haastrecht, alwaar wij nogmaals iets konden gebruiken, in een uitspanning waar verschillende attracties waren. Na ook hier een uur gezellig te hebben doorgebracht ging het huiswaarts en waren we ongeveer 10 uur weer in Rotterdam.

De stemming was uitstekend en het bestuur verdient alle lof voor de wijze waarop deze tocht verzorgd was.

C. de Wit.

MEDEWERKERS GEVRAAGD VOOR EEN REVUE

Onder de „Verenigings Mededelingen” in dit maandblad vindt U het voorlopige programma der W.E.K.-contact-avonden in het komende seizoen. Hieruit blijkt duidelijk, dat er voor de toneelgroep en voor het amusementsorkest van W.E.K. veel mooi en interessant werk staat te wachten, o.a.:

Zaterdag 3 en 10 December het toneelstuk „Het Hoedje van Marius”.

Zaterdag 17 December een speciaal programma voor de ouden van dagen, uitgevoerd door de Toneelgroep in samenwerking met het Amusementsorkest.

In de maand Januari hopen wij een revue te kunnen brengen, samengesteld en uitgevoerd door eigen krachten.

Om dit alles echter goed te doen slagen is het beslist nodig dat het aantal medewerkers van onze toneelgroep en ons amusementsorkest wordt uitgebreid.

Wij zijn er vast van overtuigd, dat er onder de leden

van W.E.K. nog verschillende goede krachten aanwezig zijn, zowel op toneel- als op muzikaal gebied.

Op deze dames en heren doen wij dan ook een beroep hun krachten beschikbaar te stellen om zodoende het succes van deze avonden te verzekeren.

Voor de toneelgroep kan men zich schriftelijk aanmelden bij de heer A. v. d. Berg, Rondolaan 151, Rotterdam.

Voor ons Amusementsorkest en voor zangsolist(e) bij de heer H. Hardenbol, Schiemonddijk 50, Rotterdam.

Ook huisgenoten van leden van W.E.K. zijn welkom. Is dit iets voor U..... ja? Dan niet langer twijfelen, schrijf even een briefje aan de hier bovenstaande adressen en de rest rolt vanzelf.

P. Dinkelaar.

Brief van een machine aan de vrouw van een werker.

Fabriek, Juni 1949.

Mevrouw,

Ik ben de machine, waar Uw man dagelijks aan werkt. Over het algemeen kunnen wij goed met elkaar opschieten, hij bedient mij uitstekend en ik doe mijn best om mooie producten af te leveren. Aangezien ik volkomen begrijp dat hij door mij in het onderhoud van U en Uw kinderen moet voorzien, werk ik naar vermogen mee. Tot zover is dus alles goed.

Toch heb ik — na overleg met de andere machines hier — eens besloten om U een brief te schrijven. U moet namelijk weten dat ik heel gevaarlijk kan zijn. Niet uit boosaardigheid, maar even gevaarlijk als een mes, een doosje lucifers, een auto, een locomotief en andere op zichzelf nuttige dingen.

Een onvoorzichtig chauffeur kan van zijn auto een groot gevaar maken, dat mensen het leven kan kosten. Een roekeloos weggegooide lucifer kan honderden hectaren bos in vlammen doen opgaan. Zo is het ook met mij. Als men mij goed en voorzichtig bedient, ben ik zeer nuttig. Ik maak, met behulp van Uw man, voorwerpen waarop ik, eerlijk gezegd, erg trots ben. Maar het moet mij van het machinale hart dat Uw man, mijn baas dus, niet altijd even voorzichtig is. Hij buigt zich wel eens te dicht over mijn kamwielen en riemschijven. Vorige week was hij zo erg aan het peinzen geslagen dat hij zijn hand bijna tussen de tanden van mijn tandwielen had zitten. Echt, ik kan het niet helpen als hij vandaag of morgen met verbonden vingers en een van pijn vertrokken gezicht thuiskomt. U moet mij dan niets verwijten, ook niet wanneer U misschien nog financiële narigheid er bij krijgt.

Als Uw kind 's morgens naar school gaat, roept U het met moederlijke bezorgdheid na dat het goed op moet passen bij het oversteken. Als Uw man thuis op het dak klimt om de antenne te maken, bent U bang dat hij er af zal vallen. U, als vrouw, weet dat er overal gevaren schuilen, en daarom maant U altijd tot voorzichtigheid. Daarom heb ik deze brief aan U geschreven. Want, ik ben echt bang, dat het vandaag of morgen mis gaat, en dan zou ik als fatsoenlijke machine het mezelf hoogst kwalijk nemen dat ik niet even gewaarschuwd heb. Door de fabriek ben ik goed beveiligd en als Uw man zich aan de veiligheidsvoorschriften houdt, blijven hij en ik de beste maatjes. Dan

is het niet nodig dat hij op een morgen bij U komt met een bleek gezicht en zegt: „Ik kan voorlopig niet meer werken, ik heb tussen de machine gezeten”.

Mijn collega's, de andere machines hier, hebben een soortgelijke brief geschreven aan de vrouwen van hun bazen. Zo hebben de Zaag, de Frees, de Las en de Amaril de vrouwen eerlijk uiteengezet hoe gevaarlijk het is geen nota van de veiligheidsvoorschriften te nemen. Daardoor schijnt er nog wel eens wat te gebeuren en daarom hebben ze de echtgenoten van hun bazen verzocht er eens over te praten. „Naar ons luisteren ze toch niet meer”, hebben ze o.a. geschreven.

Ik sluit me geheel bij hun woorden aan en ik hoop dat U dit voor ons allemaal belangrijke onderwerp eens ter sprake wilt brengen. Als U het hem vraagt, zal hij wel voorzichtiger zijn en dan hoeft ik hem geen kwaad te doen.

Uw dienstwillige dienaar,
MACHINE.

RUILEN

Er is voor ons allen een tijd geweest dat we „den hoer op” gingen met een laken, een stuk stof of een ander gebruiksvoorwerp, in de hoop deze goederen te kunnen ruilen tegen wat rogge of een stukje spek. Het geld had weinig waarde, en wij moesten er wel toe overgaan het beetje aan waardevolle goederen dat wij nog hadden, om te zetten in levensmiddelen.

Maar wist U, dat dit op het ogenblik nog steeds gebeurt, zij het dan niet door U en mij, maar tussen de verschillende landen onderling? Nederland b.v. ruilt regelmatig tal van producten tegen die van andere landen en op deze wijze komen wij aan goederen, die wij anders zouden moeten missen. Velen denken dat wij alle artikelen die wij exporteren, betaald krijgen in dollars, dus in deviezen.

Als dat zo was, en wanneer alle landen, waarnaar wij uitvoeren, inderdaad zo royaal zouden zijn met hun kostbare dollars of Zwitserse frans, dan behoefden wij ons als land niet zoveel zorgen te maken. Maar in werkelijkheid is het zo, dat er op het ogenblik zeer veel arme landen zijn, dus landen, die niet beschikken over veel internationaal aanvaarde betaalmiddelen. De meeste landen willen daarom uit het buitenland alléén spullen hebben, die hard nodig zijn. Voor luxe voorwerpen geven zij hun goede geld niet uit.

Daarom gaat men ruilen. Neem b.v. uit een hele reeks van landen Italië, Oostenrijk en Griekenland als landen die heel slecht in hun dollars zitten. Ze kunnen van ons bijna niets kopen, want hun nationale geld kunnen we niet gebruiken. Daarbij komt, dat wij zelf ook niet zo erg best in onze internationale „slappe was” zitten en het beetje goed geld, dat wij bezitten, hard nodig hebben voor de aankoop van graan, machines en hoog nodige grondstoffen. Dus zouden we tegen die landen moeten zeggen: „Hoe graag we jullie producten, jullie staal, machines en tabak ook zouden willen hebben, we hebben ons goede geld te hard nodig voor eten, kleren, enz., enz.”.

Maar, we zijn in Nederland toch nog verstandiger. We hebben altijd wel producten, die we toch niet direct voor dollars kunnen verkopen, maar waarvoor in de bovenge-

noemde landen wel interesse bestaat. We gaan ruilen! We sturen Oostenrijk wat tuinbouwproducten of electro-technische producten en krijgen daarvoor in ruil staal, landbouwmachines, papier, magnesiet, medische instrumenten en andere goede dingen, die we goed kunnen gebruiken. Italië ruilt met ons reken- en schrijfmachines, auto-onderdelen, kogellagers, machine-installaties en veel instrumenten, Griekenland tabak en krenten.

U begrijpt, dat dit voor ons land méér dan een voordeel oplevert: wij krijgen belangrijke, waardevolle goederen, raken producten kwijt, die we maar moeilijk tegen deviezen kunnen verkopen en blijven dus werkgelegenheid verschaffen aan onze arbeiders.

Nu komt het ook herhaaldelijk voor, dat er landen zijn, die niet alleen geen geld hebben, dat we in betaling kunnen gebruiken, maar die ook niet beschikken over goederen die wij nodig hebben. Wel hebben ze b.v. goederen met een erg luxe-karakter. Als voorbeeld noemen we hier Iran (Perzië), dat graag compensatie-zaken (ruil-zaken) met ons zou doen, maar slechts tapijten heeft om te ruilen.

Wij zijn een arm land en voeren dus geen dure tapijten in. Toch willen we graag onze producten aan Perzië kwijt. We laten er ons toch mee betalen en voeren ze in door verkoop naar een rijker land, waar we er dollars voor krijgen. Of we maken er een driehoekszaak van: we laten het land, dat een schuld aan ons heeft, naar een derde land leveren en dat derde land weer een artikel dat we wel gebruiken kunnen, naar hier. De goederenkring is weer gesloten en ieder krijgt het zijne.

Ons land ruilt, waakzaam en actief en steeds wordt nauwkeurig uitgekend met wie en tegen wat geruild zal worden.

Hopen we, dat er een tijd komt, dat we weer rustig kunnen kopen en verkopen, zoveel als we willen en wáár ook ter wereld. Tot zolang ruilen we.

AFSCHEID.

Op 20 Juni beëindigde de heer J. W. BOUWMAN, geboren 10 October 1877, wonende Cath. Beersmanstr. 29 Rotterdam-W., bankwerker van beroep, met pensioen zijn dienstverband met de R.D.M., waar hij vanaf 4 Maart 1924 werkzaam was. Dat hij nog vele jaren van zijn welverdiende rust mag genieten is onze wens.

IN MEMORIAM.

Hoewel reeds enige tijd ziek geweest zijnde, bevond zich onze chef van de afdeling Expeditie, de heer

J. HARDENBOL,

Schiehoofd 50, Rotterdam, geboren 14-8-'96,

voor zijn herstellende gezondheid te Ede, toen wij door het bericht getroffen werden van zijn toch nog onverwacht overlijden, 21 Juni 1949, aldaar.

Reeds sedert 21-1-'20 was de heer Hardenbol in dienst van de R.D.M., daardoor bij velen onzer als een goed vriend bekend. Indien mogelijk, steeds bereid iedereen te helpen, had hij ook het volle vertrouwen van zijn superieuren. Het moest dan ook vreemd gaan, wilde hij, voor dikwijls zeer lastige gevallen, geen goede oplossing weten te vinden. Velen van ons zullen hem dan ook erg missen. Hij ruste in vrede.